

HOTĂRĂRI ALE BIROULUI PERMANENT AL CAMEREI DEPUTAȚILOR

PARLAMENTUL ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTAȚILOR

HOTĂRĂRE

**privind modificarea tarifului pentru publicarea actelor
în Monitorul Oficial al României, Partea I, în limba maghiară**

În temeiul art. 20 și 21 din Legea nr. 202/1998 privind organizarea Monitorului Oficial al României, republicată,

Biroul permanent al Camerei Deputaților adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — (1) În perioada 1 iunie — 31 decembrie 2011, tariful pentru publicarea actelor în Monitorul Oficial al României, Partea I, în limba maghiară este de 140 lei/pagină de manuscris, inclusiv TVA.

(2) Prezenta hotărâre se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Această hotărâre a fost adoptată de Biroul permanent al Camerei Deputaților, în ședința din data de 14 iunie 2011.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
ROBERTA ALMA ANASTASE

București, 14 iunie 2011.
Nr. 5.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 381

din 22 martie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1), art. 7 alin. (1), art. 10 alin. (1) și art. 13 alin. (1), (2) și (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ionița Cochintu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Gecsat” — S.A. din Târnăveni în Dosarul nr. 1.443/323/2010 al Judecătoriei Târnăveni.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune

concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, cu referire la jurisprudența Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Ordonanța Comercială nr. 1.284/2010 din 16 noiembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 1.443/323/2010, **Judecătoria Târnăveni a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Gecsat” — S.A. din Târnăveni într-o acțiune civilă având ca obiect emiterea unei somații de plată.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile de lege criticate sunt neconstituționale, deoarece permit instanței de judecată să soluționeze o cauză doar pe baza susținerilor subiective ale creditoarei, fără a-și exercita obligația de aflare a adevărului și fără ca debitoarea să poată administra probe în apărare, iar soluționarea cererii creditorului doar pe baza actelor depuse și a explicațiilor date de acesta împiedică exercitarea dreptului la apărare.

De asemenea, se consideră că prin redactarea deficitară a art. 2 alin. (1) se creează posibilitatea admiterii cererii creditorului chiar în ipoteza inexistenței unui contract comercial încheiat în formă scrisă cu acesta, fapt ce este de natură să conducă la inegalitate în exercitarea dreptului la apărare.

Judecătoria Târnăveni nu și-a exprimat opinia în legătură cu temeinicia excepției de neconstituționalitate.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum reiese din actul de sesizare, îl constituie dispozițiile din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale, în ansamblul său. Din motivarea autorului excepției, precum și din considerentele actului de sesizare rezultă că obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie numai dispozițiile art. 2 alin. (1), art. 7 alin. (1), art. 10 alin. (1) și art. 13 alin. (1), (2) și (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 738 din 31 octombrie 2007, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 118/2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 410 din 2 iunie 2008. Textele criticate au următorul cuprins:

— Art. 2 alin. (1): „*Prezenta ordonanță de urgență se aplică creanțelor certe, lichide și exigibile ce reprezintă obligații de plată a unor sume de bani care rezultă din contracte comerciale.*”;

— Art. 7 alin. (1): „*Pentru soluționarea cererii, judecătorul dispune citarea părților, potrivit dispozițiilor Codului de procedură civilă referitoare la pricinile urgente, pentru explicații și lămuriri, precum și pentru a stăruie în efectuarea plății sumei datorate de debitor ori pentru a se ajunge la o înțelegere a părților asupra modalităților de plată. Citația va fi înmănată părții cu 3 zile înaintea termenului de judecată.*”;

— Art. 10 alin. (1): „*În cazul în care, ca urmare a verificării cererii pe baza înscrisurilor depuse, a declarațiilor părților, precum și a celorlalte probe administrate, constată că cererea este întemeiată, instanța emite o ordonanță de plată, în care se precizează suma și termenul de plată.*”;

— Art. 13 alin. (1), (2) și (5):

„*(1) Împotriva ordonanței de plată debitorul poate formula cerere în anulare, în termen de 10 zile de la data comunicării acesteia.*

(2) Cererea în anulare se soluționează de către instanța competentă pentru judecarea fondului cauzei în primă instanță.

[...]

(5) Hotărârea prin care a fost respinsă cererea în anulare este irevocabilă.”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, aceste texte de lege contravin prevederilor constituționale ale art. 16 referitoare la egalitatea în drepturi, ale art. 21 referitoare la accesul liber la justiție și ale art. 24 referitoare la dreptul la apărare.

Examinând excepția de neconstituționalitate, se reține că asupra constituționalității dispozițiilor criticate Curtea s-a pronunțat în repetate rânduri, exemplu fiind Decizia nr. 1.129 din 10 septembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 716 din 23 octombrie 2009, Decizia nr. 1.001 din 7 octombrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 774 din 18 noiembrie 2008, sau Decizia nr. 1.116 din 16 octombrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 776 din 19 noiembrie 2008. Cu acele prilejuri, Curtea a constatat că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 a fost adoptată pentru a stabili măsuri în vederea combaterii întârzierii executării obligațiilor de plată asumate prin contracte comerciale și pentru stabilirea unei proceduri simplificate de soluționare a acțiunilor în justiție având ca obiect asemenea obligații.

Prevederile de lege criticate sunt în sensul aplicării principiului rolului activ al judecătorului, care, la soluționarea pricinilor în primă instanță, are obligația de a încerca împăcarea părților. Împrejurarea că, potrivit art. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007, judecătorul citează părțile pentru explicații și lămuriri și stăruie în efectuarea plății sumei datorate nu înseamnă că hotărârea se va pronunța fără ca judecătorul să analizeze toate probele aflate la dosar, inclusiv pe cele propuse de debitor. Mai mult, art. 2 din ordonanța de urgență prevede că procedura reglementată de acest act normativ vizează exclusiv creanțele certe, lichide și exigibile ce reprezintă obligații de plată a unor sume de bani care rezultă din contracte comerciale, iar art. 10 dispune că ordonanța de plată se va emite numai în urma verificării cererii, pe baza înscrisurilor depuse potrivit art. 6 alin. (2), a declarațiilor părților, precum și a celorlalte probe administrate, prin urmare, numai după ce instanța constată că cererea este întemeiată.

Pe de altă parte, dispozițiile art. 13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 dau posibilitatea contestării de către debitor a ordonanței de plată și reglementează procedura pentru exercitarea căii de atac. Așa fiind, se constată că prevederile din ordonanța de urgență criticate de autorul excepției nu numai că nu încalcă dispozițiile constituționale și convenționale invocate, ci, dimpotrivă, dau expresie acestora.

Întrucât nu au apărut împrejurări noi, care să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale în această materie, soluția adoptată în precedent, precum și considerentele pe care aceasta se întemeiază își mențin valabilitatea și în cauza de față.

În ceea ce privește critica privind redactarea deficitară a art. 2, potrivit dispozițiilor art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului de constituționalitate.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1), art. 7 alin. (1), art. 10 alin. (1) și art. 13 alin. (1), (2) și (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii

executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Gecsat” — S.A. din Târnăveni în Dosarul nr. 1.443/323/2010 al Judecătoriei Târnăveni.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 22 martie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ionița Cochințu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 416

din 7 aprilie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de Societatea Comercială „Tomis Team” — S.R.L. din comuna Gălbiori, județul Constanța, în Dosarul nr. 26.262/212/2008 al Tribunalului Constanța — Secția comercială, contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal răspunde, pentru autorul excepției de neconstituționalitate, avocatul Doru Postelnicu, cu împuternicire avocațială depusă în ședința publică, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul avocatului autorului excepției de neconstituționalitate, care solicită admiterea acesteia, astfel cum a fost formulată. În acest sens, arată că prevederile art. 4 din Legea nr. 554/2004 contravin dispozițiilor constituționale ale art. 21 referitoare la dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzei într-un termen rezonabil, deoarece prin soluționarea excepției de nelegalitate se ajunge la prelungirea excesivă a duratei procesului. De asemenea, susține că aceleași prevederi de lege contravin și art. 16 din Constituție, creând discriminări între persoanele interesate în verificarea legalității unui act administrativ. Totodată, arată că întrucât excepția de nelegalitate poate fi invocată oricând se încalcă principiul securității raporturilor juridice, contravenind jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului în această materie.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, invocând în acest sens Decizia Curții Constituționale nr. 404/2008.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 16 aprilie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 26.262/212/2008, **Tribunalul Constanța — Secția comercială, contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate**

a prevederilor art. 4 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de intimata Societatea Comercială „Tomis Team” — S.R.L. din comuna Gălbiori, județul Constanța, într-o cauză în contencios administrativ având ca obiect excepția de nelegalitate a unui act administrativ.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că prevederile de lege criticate sunt neconstituționale, deoarece instituie în legislația procesuală un incident procedural — excepția de nelegalitate — ce duce la întreruperea cursului judecătii unui litigiu, pentru a permite unei alte instanțe specializate să se pronunțe cu privire la legalitatea actului administrativ, ajungându-se la prelungirea inerentă a procesului. Prin urmare, consideră că soluția constituțională ar fi ca excepția de nelegalitate să se judece de aceeași instanță sesizată cu litigiul de fond, întrucât judecătorul îndeplinește toate cerințele de independență și imparțialitate.

Totodată, arată că prevederile de lege criticate instituie un mecanism greoi, dificil, de verificare a legalității unui act administrativ, ajungându-se la o veritabilă discriminare între persoanele interesate în verificarea legalității unui act administrativ, în sensul că persoanele care nu sunt părți ale unui litigiu judiciar trebuie să urmeze procedura prealabilă înainte de a sesiza instanța de contencios administrativ, în timp ce persoanele care sunt deja angrenate într-un asemenea litigiu au posibilitatea de a se verifica legalitatea unui asemenea act administrativ fără a se mai parcurge procedura plângerii prealabile.

Pe lângă această discriminare, prevederile de lege criticate conduc la încălcarea dreptului la o bună administrare, deoarece autoritățile publice emite nu mai au ocazia să își revocze actul, dacă l-ar considera ele însele ca fiind nelegal, înainte ca instanța judecătorească să treacă la analiza legalității acestuia.

În final, invocă jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, și anume cauzele *Brumărescu împotriva României*, 1999, *Androne împotriva României*, 2005, *Mașiniexportimport Industrial Group S.A. împotriva României*, 2005, referitoare la consacrarea principiului securității raporturilor juridice. Or, prin faptul că, potrivit art. 4 din Legea nr. 554/2004, excepția de nelegalitate poate fi invocată oricând, este evident că se ajunge la tulburarea raporturilor juridice create în urma emiterii unui asemenea act administrativ.

Tribunalul Constanța — Secția comercială, contencios administrativ și fiscal consideră că prevederile de lege criticate nu contravin prevederilor art. 16 și 21 din Constituție, așa cum a statuat și Curtea Constituțională prin deciziile nr. 404/2008, nr. 425/2008 și nr. 426/2008.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului

Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, invocând în acest sens deciziile Curții Constituționale nr. 608/2006 și nr. 219/2006.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 4 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.154 din 7 decembrie 2004.

Dispozițiile art. 4 alin. (1) au fost modificate prin art. VII din Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 714 din 26 octombrie 2010, iar dispozițiile art. 4 alin. (2) și (3) au fost modificate de art. I pct. 5 din Legea nr. 262/2007 pentru modificarea și completarea Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 510 din 30 iulie 2007.

În prezent, prevederile de lege criticate au următorul cuprins:
Art. 4. Excepția de nelegalitate

„(1) Legalitatea unui act administrativ unilateral cu caracter individual, indiferent de data emiterii acestuia, poate fi cercetată oricând în cadrul unui proces, pe cale de excepție, din oficiu sau la cererea părții interesate. În acest caz, instanța, constatând că de actul administrativ depinde soluționarea litigiului pe fond, sesizează, prin încheiere motivată, instanța de contencios administrativ competentă și suspendă cauza; încheierea de sesizare a instanței de contencios administrativ nu este supusă niciunei căi de atac, iar încheierea prin care se respinge cererea de sesizare poate fi atacată odată cu fondul. Suspendarea cauzei nu se dispune în ipoteza în care instanța în fața căreia s-a ridicat excepția de nelegalitate este instanța de contencios administrativ competentă să o soluționeze și nici atunci când excepția de nelegalitate a fost invocată în cauze penale.

(2) Instanța de contencios administrativ se pronunță, după procedura de urgență, în ședință publică, cu citarea părților și a emitentului. În cazul în care excepția de nelegalitate vizează un act administrativ unilateral emis anterior intrării în vigoare a prezentei legi, cauzele de nelegalitate urmează a fi analizate prin raportare la dispozițiile legale în vigoare la momentul emiterii actului administrativ.

(3) Soluția instanței de contencios administrativ este supusă recursului, care se declară în termen de 5 zile de la comunicare și se judecă de urgență și cu precădere.

(4) În cazul în care instanța de contencios administrativ a constatat nelegalitatea actului, instanța în fața căreia s-a ridicat excepția va soluționa cauza, fără a ține seama de actul a cărui nelegalitate a fost constatată.”

Autorul excepției de neconstituționalitate consideră că aceste prevederi de lege contravin dispozițiilor constituționale ale art. 16 alin. (1) privind principiul egalității în fața legii și ale art. 21 alin. (3) privind accesul liber la justiție, precum și prevederilor art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că s-a mai pronunțat asupra prevederilor de lege ce formează obiectul prezentei excepții de neconstituționalitate, prin raportare la aceleași dispoziții din Constituție invocate și în prezenta cauză, prin Decizia nr. 608 din 21 septembrie 2006, publicată în

Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 879 din 27 octombrie 2006.

Cu acel prilej, Curtea a reținut că, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată se stabilesc numai prin lege. Fiind constituite instanțe specializate pentru judecarea acțiunilor privind nelegalitatea, netemeinicia ori caracterul abuziv ale actelor autorităților publice, este firesc ca soluționarea tuturor cererilor având asemenea obiect, indiferent dacă au fost formulate direct sau pe cale incidentală, să fie dată în competența acestor instanțe.

Curtea a constatat că realizarea dreptului la un proces echitabil într-un termen rezonabil este asigurată de dispozițiile cuprinse în art. 4 din Legea nr. 554/2004, având în vedere că acest text legal impune termene extrem de scurte pentru judecarea cu celeritate a excepției de nelegalitate. Astfel, instanța de contencios administrativ se pronunță, după procedură de urgență, în ședință publică, cu citarea părților.

În ceea ce privește critica referitoare la încălcarea principiului stabilității raporturilor juridice prin invocarea unei excepții de nelegalitate, oricând, fără limită în timp și indiferent de data emiterii actului administrativ, Curtea s-a pronunțat prin Decizia nr. 404 din 10 aprilie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 347 din 6 mai 2008. Cu acel prilej, Curtea a statuat că principiul stabilității raporturilor juridice, deși nu este în mod expres consacrat de Constituția României, se deduce atât din prevederile art. 1 alin. (3), potrivit cărora România este stat de drept, democratic și social, cât și din preambulul Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, astfel cum a fost interpretat de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în jurisprudența sa. Acest principiu al stabilității raporturilor juridice nu poate implica însă promovarea unui drept prin intermediul unei ilegalități. Obținerea sau apărarea unui drept ori protejarea unui interes, chiar legitim, nu se poate fonda pe un act a cărui legalitate este îndoielnică și care nu ar putea fi dovedită altfel decât prin ridicarea excepției de nelegalitate. Contestarea pe cale incidentală a legalității, indiferent de data la care a fost emis actul administrativ, se justifică prin necesitatea exercitării unui control de legalitate fără de care soluția pronunțată de instanță riscă să fie fondată pe un act ilegal. Or, astfel ar fi zdurnicit însuși fundamentul statului de drept, căci ar fi posibil ca instanța de judecată să pronunțe, în numele legii, o hotărâre bazată pe un act încheiat cu încălcarea legii. Din această perspectivă, posibilitatea contestării legalității unui act administrativ unilateral cu caracter individual pe cale de excepție apare ca o modalitate de contracarare a efectelor principiului potrivit căruia *fraus omnia corrumpit*. Acesta este motivul pentru care nici nu a fost limitat în timp dreptul de a ridica o asemenea excepție.

Referitor la critica de neconstituționalitate privind art. 16 din Constituție, prin aceeași decizie, Curtea a mai reținut că interesul contestării legalității unui act administrativ unilateral cu caracter individual poate apărea în cadrul unei multitudini de litigii, ale căror obiecte să aparțină unor materii diverse. De aceea, în practică este foarte posibil ca necesitatea examinării legalității unui asemenea act să se impună și după împlinirea termenului de exercitare a acțiunii în anularea actului. Din acest motiv, excepția de nelegalitate se constituie într-un mijloc eficient de apărare, justificat de înseși exigențele unui proces echitabil. Cum în materia contenciosului administrativ celeritatea este esențială, termenele de soluționare ale excepției de nelegalitate nu pot fi decât foarte scurte, așa că nu se poate reproșa lungimea exagerată a procesului, cu consecința încălcării principiului soluționării cauzelor într-un termen rezonabil, prevăzut la art. 21 alin. (3) din Constituție.

Întrucât criticile de neconstituționalitate privesc aceleași aspecte și având în vedere că nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât considerentele, cât și soluțiile deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de Societatea Comercială „Tomis Team” — S.R.L. din comuna Gălbiori, județul Constanța, în Dosarul nr. 26.262/212/2008 al Tribunalului Constanța — Secția comercială, contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 7 aprilie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,

Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 477

din 12 aprilie 2011

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 alin. (1) lit. c)
teza a doua din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004**

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 alin. (1) lit. c) teza a doua din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de Cabinetul individual nr. 13 Dr. Micul Nicolae Sorin din Constanța în Dosarul nr. 4.742/83/CA/2009-R al Curții de Apel Oradea — Secția comercială, contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 28 iunie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 4.742/83/CA/2009-R, **Curtea de Apel Oradea — Secția comercială, contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 alin. (1) lit. c) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004**. Excepția de neconstituționalitate a

fost ridicată de reclamantul Cabinet individual nr. 13 Dr. Micul Nicolae Sorin din Constanța într-o cauză în contencios administrativ având ca obiect obligarea de emitere a unui act administrativ.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile legale criticate, făcând referire doar la contractele încheiate de autoritățile publice care au ca obiect punerea în valoare a bunurilor proprietate publică, iar nu și la cele ce au ca obiect punerea în valoare a bunurilor proprietate privată aparținând statului sau unităților administrativ-teritoriale, sunt contrare prevederilor art. 126 alin. (6) din Constituție referitoare la controlul judecătoresc al actelor administrative ale autorităților publice, pe calea contenciosului administrativ.

Curtea de Apel Oradea — Secția comercială, contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția invocată este neîntemeiată, din conținutul art. 126 alin. (6) din Constituție rezultând că este garantat controlul judecătoresc al actelor administrative ale autorităților publice pe calea contenciosului administrativ, iar din teza a doua a art. 2 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 554/2004 rezultând că sunt asimilate actelor administrative în sensul acestei legi și contractele încheiate de autoritățile publice care au ca obiect punerea în valoare a bunurilor proprietate publică.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul susține că din categoria contractelor enumerate la art. 2 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 554/2004 fac parte acelea pe care doctrina și legea le denumește „contracte administrative”, contracte distincte de celelalte contracte pe care autoritățile publice le încheie în regim de drept privat. Asimilarea acestor contracte actelor administrative a fost făcută plecând de la regimul juridic special aplicabil acestor contracte. Celelalte

contracte încheiate de autoritățile publice sunt și rămân supuse unui regim de drept privat (civil, comercial), litigiile izvorâte din încheierea și executarea lor fiind date în competența instanțelor care soluționează astfel de litigii, iar nu a celor de contencios administrativ.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, potrivit încheierii de sesizare a Curții Constituționale, dispozițiile art. 2 alin. (1) lit. c) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.154 din 7 decembrie 2004, astfel cum au fost modificate prin art. 1 pct. 3 din Legea nr. 262/2007 pentru modificarea și completarea Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 510 din 30 iulie 2007, care au următorul conținut:

Art. 2. — „Semnificația unor termeni”

„(1) În înțelesul prezentei legi, termenii și expresiile de mai jos au următoarele semnificații: [...]

c) *act administrativ* — *actul unilateral cu caracter individual sau normativ emis de o autoritate publică, în regim de putere publică, în vederea organizării executării legii sau a executării în concret a legii, care dă naștere, modifică sau stinge raporturi juridice; sunt asimilate actelor administrative, în sensul prezentei legi, și contractele încheiate de autoritățile publice care au ca obiect punerea în valoare a bunurilor proprietate publică, executarea lucrărilor de interes public, prestarea serviciilor publice, achizițiile publice; prin legi speciale pot fi prevăzute și alte categorii de contracte administrative supuse competenței instanțelor de contencios administrativ”.*

Din analiza motivării excepției de neconstituționalitate, Curtea constată că obiectul acesteia îl constituie dispozițiile art. 2 alin. (1) lit. c) teza a doua din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004.

Autorul excepției de neconstituționalitate consideră că aceste prevederi de lege contravin dispozițiilor constituționale ale art. 126 alin. (6) din Constituție referitoare la controlul judecătoresc al actelor administrative ale autorităților publice, pe calea contenciosului administrativ.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

Textul de lege criticat definește „actul administrativ” ca fiind actul unilateral cu caracter individual sau normativ emis de o autoritate publică, în regim de putere publică, în vederea organizării executării legii sau a executării în concret a legii, care dă naștere, modifică sau stinge raporturi juridice. Totodată, potrivit aceluiași text de lege, sunt asimilate actelor administrative, în sensul prezentei legi, și contractele încheiate de autoritățile publice care au ca obiect punerea în valoare a bunurilor proprietate publică, executarea lucrărilor de interes public, prestarea serviciilor publice, achizițiile publice.

Cât privește critica de neconstituționalitate potrivit căreia art. 2 alin. (1) lit. c) teza a doua din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 contravine dispozițiilor art. 126 alin. (6) din Legea fundamentală, deoarece face referire doar la contractele încheiate de autoritățile publice care au ca obiect punerea în valoare a bunurilor proprietate publică, iar nu și la cele ce au ca obiect punerea în valoare a bunurilor proprietate privată aparținând statului sau unităților administrativ-teritoriale, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată, deoarece, potrivit normei constituționale invocate, controlul judecătoresc al actelor administrative ale autorităților publice, pe calea contenciosului administrativ, este garantat. Or, Curtea reține că textul de lege criticat nu îngrădește controlul judecătoresc, pe calea contenciosului administrativ, al actelor administrative ale autorităților publice, ci definește noțiunea de „act administrativ”. Calificarea unui anumit contract ca fiind act administrativ aparține în exclusivitate instanțelor judecătorești chemate să soluționeze un litigiu.

În același sens, Curtea constată că susținerile autorului excepției au în realitate natura unor considerente de fapt, relevante pentru soluționarea recursului aflat pe rolul instanței, iar nu a excepției de neconstituționalitate invocate, și urmăresc modalitatea în care instanța de fond a interpretat și aplicat prevederile de lege criticate. Or, aceste aspecte nu intră în competența de soluționare a Curții Constituționale, aceasta nefiind instanță de control judiciar.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 alin. (1) lit. c) teza a doua din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de Cabinetul individual nr. 13 Dr. Micul Nicolae Sorin din Constanța în Dosarul nr. 4.742/83/CA/2009-R al Curții de Apel Oradea — Secția comercială, contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 12 aprilie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 478

din 12 aprilie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (6) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (6) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de Societatea Comercială „Tomis Team” — S.R.L. din comuna Gălbiori, județul Constanța, în Dosarul nr. 673/118/2010 al Tribunalului Constanța — Secția comercială, contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal răspunde, pentru autorul excepției de neconstituționalitate, avocatul Doru Postelnicu, cu împuternicire avocațială depusă în ședința publică, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul avocatului autorului excepției de neconstituționalitate, care solicită admiterea acesteia, astfel cum a fost formulată. În acest sens, arată că prevederile art. 1 alin. (6) din Legea nr. 554/2004 contravin dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (4) referitoare la principiul separației puterilor în stat, deoarece se permite unei instanțe judecătorești să anuleze un act administrativ intrat în circuitul civil. De asemenea, susține că textul de lege criticat contravine și prevederilor art. 44 și 45 din Constituție, încălcând principiul securității raporturilor juridice civile și libertatea economică.

Președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, întrucât specificul dreptului administrativ este preeminența intereselor publice asupra celor private.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 25 iunie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 673/118/2010, **Tribunalul Constanța — Secția comercială, contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (6) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004**. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Societatea Comercială „Tomis Team” — S.R.L. din comuna Gălbiori, județul Constanța într-o cauză în

contencios administrativ având ca obiect suspendarea executării unui act administrativ.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile art. 1 alin. (6) din Legea nr. 554/2004 sunt neconstituționale, în măsura în care permit unei instanțe judecătorești să interfereze în mod nejustificat cu atribuțiile ce revin puterii executive (administrative), prin posibilitatea recunoscută acesteia de a anula un act administrativ care se bucură de o prezumție de legalitate și care a intrat în circuitul civil; intrarea unui act administrativ în circuitul civil reprezintă un fine de neprimire al acțiunii în contencios administrativ, de anulare a unui asemenea act. Astfel susține că, „în măsura în care prin dispozițiile art. 1 alin. (6) din Legea nr. 554/2004 se recunoaște posibilitatea autorității emitente de a obține anularea unui act administrativ individual după ce acesta a intrat în circuitul civil, se prejudiciază în mod grav dreptul constituțional de proprietate privată al subiecților de drept și dreptul acestora de a-și exercita activitatea unică la care este autorizat potrivit legii, astfel cum sunt acestea prevăzute de art. 44 și 45 din Constituția României”.

Mai arată că, în cauzele *Brumărescu împotriva României și Androne împotriva României*, precum și în *Cauza Societatea Comercială Mașinexportimport Industrial Group S.A. împotriva României*, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a arătat că principiul securității raporturilor juridice este „*unul dintre elementele fundamentale ale preeminenței dreptului*”. Prin urmare, consideră că reglementarea criticată este vădit neconstituțională, atâta timp cât nu prevede o limită temporală în care se poate exercita o acțiune în contencios administrativ, situație în care vătămarea raporturilor civile statornicite prin actul administrativ este și mai accentuată.

Tribunalul Constanța — Secția comercială, contencios administrativ și fiscal apreciază că, sub aspectul temeiniciei, criticile de neconstituționalitate nu se verifică.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, potrivit încheierii de sesizare a Curții Constituționale, dispozițiile art. 1 alin. (6) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.154 din 7 decembrie 2004, astfel cum au fost modificate prin art. 1 pct. 2 din Legea nr. 262/2007 pentru modificarea și completarea Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 510 din 30 iulie 2007, care au următorul conținut:

Art.1. — „Subiectele de sesizare a instanței”

„(6) *Autoritatea publică emitentă a unui act administrativ unilateral nelegal poate să solicite instanței anularea acestuia, în situația în care actul nu mai poate fi revocat întrucât a intrat în circuitul civil și a produs efecte juridice. În cazul admiterii acțiunii, instanța se pronunță, dacă a fost sesizată prin cererea de chemare în judecată, și asupra validității actelor juridice încheiate în baza actului administrativ nelegal, precum și asupra efectelor juridice produse de acestea. Acțiunea poate fi introdusă în termen de un an de la data emiterii actului.*”

Autorul excepției de neconstituționalitate consideră că dispoziția legală criticată contravine prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (4) referitoare la principiul separației și echilibrului puterilor în stat, art. 44 alin. (1) și (2) privind dreptul de proprietate privată și art. 45 referitor la libertatea economică. Totodată, apreciază că dispozițiile a căror neconstituționalitate le invocă încalcă principiul securității raporturilor juridice consacrat de jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

Textul de lege criticat prevede subiectele de sesizare a instanței de contencios administrativ, precizând că, în situația în care actul nu mai poate fi revocat întrucât a intrat în circuitul civil și a produs efecte juridice, autoritatea publică emitentă a unui act administrativ unilateral nelegal poate să solicite instanței judecătorești anularea acestuia. Cu privire la același text de lege, dar cu o altă redactare, similară însă, Curtea s-a pronunțat prin Decizia nr. 638 din 3 octombrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 903 din 7 noiembrie 2006, reținând în esență că „posibilitatea autorității publice emitente a unui act administrativ nelegal să solicite instanței constatarea nulității acestuia, în situația în care actul nu mai poate fi revocat, întrucât a intrat în circuitul civil și a produs efecte juridice, este o expresie a textului art. 1 alin. (5) din Constituție. Curtea a mai constatat că un act administrativ emis cu nerespectarea legii este nul, iar în lipsa art. 1 alin. (6) din Legea nr. 554/2004, s-ar putea ajunge la menținerea în sistemul normativ a unor acte nelegale, care, în lipsa unei persoane interesate în mod direct și personal sau vătămate, nu ar putea fi atacate în justiție, rămânând definitive și putând pe această cale să pericliteze anumite interese de ordin public”.

Întrucât criticile de neconstituționalitate din prezenta cauză privesc, în esență, parțial aceleași aspecte și având în vedere că nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, considerentele și soluția deciziei menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

În plus, Curtea constată că susținerea autorului excepției de neconstituționalitate în sensul că aceste prevederi încalcă principiul separației puterilor în stat, prevăzut la art. 1 alin. (4) din Constituție, prin faptul că se dă posibilitatea instanțelor judecătorești de a anula un act administrativ intrat deja în circuitul civil, este neîntemeiată, deoarece, pe de-o parte, potrivit

art. 126 alin. (1) din Legea fundamentală, justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești, iar, pe de altă parte, principiul separației și echilibrului puterilor în stat presupune exercitarea atribuțiilor specifice de către fiecare putere în parte, în mod independent. Or, dispozițiile de lege criticate dau expresie acestui principiu constituțional, prevăzând că, în cazul în care actul administrativ unilateral nu mai poate fi revocat de autoritatea publică emitentă întrucât a intrat în circuitul civil și a produs efecte juridice, anularea acestuia se poate dispune numai de instanțele judecătorești.

În ceea ce privește critica referitoare la încălcarea principiului stabilității raporturilor juridice prin posibilitatea instanței judecătorești de a anula actul administrativ care a intrat în circuitul civil și a produs efecte juridice, Curtea reține că principiul stabilității raporturilor juridice, deși nu este în mod expres consacrat de Constituție, se deduce atât din prevederile art. 1 alin. (3), potrivit cărora România este stat de drept, democratic și social, cât și din preambulul Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, astfel cum a fost interpretat de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în jurisprudența sa. Acest principiu al stabilității raporturilor juridice nu poate implica însă promovarea unui drept prin intermediul unei ilegalități. Obținerea sau apărarea unui drept ori protejarea unui interes, chiar legitim, nu se poate fonda pe un act a cărui legalitate este îndoielnică și care nu ar putea fi dovedită altfel decât prin soluționarea cauzei de către instanța judecătorească, chiar și atunci când actul administrativ a intrat deja în circuitul civil și a produs efecte juridice. Posibilitatea recunoscută instanțelor judecătorești de a anula actul administrativ, în situația în care actul nu mai poate fi revocat întrucât a intrat în circuitul civil și a produs efecte juridice, se justifică prin necesitatea exercitării unui control de legalitate, care reprezintă însuși fundamentul statului de drept, neputând fi acceptată teza potrivit căreia actul administrativ ar trebui să-și producă efectele în continuare, chiar dacă este nelegal, din moment ce a intrat în circuitul civil.

În ceea ce privește criticile de neconstituționalitate referitoare la art. 44 alin. (1) și (2) privind dreptul de proprietate privată și art. 45 referitor la libertatea economică din Constituție, Curtea constată că acestea nu pot fi primite, deoarece dispoziția cuprinsă de textul de lege criticat, text ce reglementează subiectele de sesizare a instanței de contencios administrativ nu are legătură cu protecția dreptului de proprietate privată și nici cu accesul liber al oricărei persoane la o activitate economică, liberă inițiativă și la exercitarea acestora în condițiile legii. Este adevărat că anularea unui act administrativ poate produce grave consecințe asupra dreptului de proprietate privată, însă Curtea constată că normele constituționale invocate protejează exercitarea, în condițiile legii, a dreptului de proprietate privată, adică în limitele și cu respectarea condițiilor legale, iar nu a unui drept de proprietate constituit pe baza unui act administrativ nelegal.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (6) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de Societatea Comercială „Tomis Team” — S.R.L. din comuna Gălbiori, județul Constanța, în Dosarul nr. 673/118/2010 al Tribunalului Constanța — Secția comercială, contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 12 aprilie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 483

din 12 aprilie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 88 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 88 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România, excepție ridicată de Zhang Yi în Dosarul nr. 11.021/4/2009 al Judecătoria Sectorului 4 București.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită. Se prezintă domnul Ioan Budura, interpretul autorizat de limba chineză.

Magistratul-asistent învederează faptul că partea Oficiul Român pentru Imigrări a depus note scrise prin care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, arătând că textele de lege criticate sunt suficient de clare și precise încât destinatarul acestora să le înțeleagă semnificația.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 18 iunie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 11.021/4/2009, **Judecătoria Sectorului 4 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 88 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România**, excepție ridicată de Zhang Yi într-o cauză având ca obiect soluționarea plângerii împotriva hotărârii Oficiului Român pentru Imigrări de respingere a cererii de acordare a accesului la o nouă procedură de azil.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile textului de lege criticat nu îndeplinesc criteriul de calitate prevăzut de Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale în înțelesul dat de practica jurisprudențială a Curții Europene a Drepturilor Omului, întrucât sunt lipsite de precizie și claritate cu privire la înțelesul noțiunii de *motive neimputabile*. Mai arată că, prin dispozițiile de lege criticate, s-a conferit puterii administrative competența de a decide, pe baza unor criterii aleatorii, cu privire la temeinicia cererii de acordare a accesului la o nouă procedură de azil. Susține că din cauza acestei lipse de precizie și claritate este afectată însăși substanța dreptului dedus judecătii, ceea ce aduce o vătămare gravă dreptului petentului la un proces echitabil.

Judecătoria Sectorului 4 București apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, norma criticată fiind suficient de clară și precisă, atât în privința noțiunii de „*elemente noi*”, cât și în privința celei de „*motive neimputabile*”.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse la dosar, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 88 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 428 din 18 mai 2006, cu modificările și completările ulterioare, care au următorul conținut:

— Art. 88 alin. (2) lit. a) — „(2) *Accesul la o nouă procedură de azil se acordă dacă sunt îndeplinite, alternativ, următoarele condiții:*

a) pe parcursul procedurii de soluționare a cererii anterioare sau după soluționarea cererii anterioare printr-o hotărâre irevocabilă ori, după caz, printr-o decizie de închidere a dosarului, solicitantul invocă elemente noi care nu au putut fi prezentate din motive neimputabile acestuia, cu condiția ca aceste elemente să nu fie rezultatul unor acțiuni provocate în scopul obținerii unei forme de protecție din partea statului român. Solicitantul este obligat să facă dovada existenței noilor motive invocate și a imposibilității prezentării lor până la data depunerii cererii de acordare a accesului la o nouă procedură de azil”.

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, textul de lege criticat contravine dispozițiilor art. 21 alin. (3) din Constituție, care consacră dreptul părților la un proces echitabil, raportate la dispozițiile art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale care consacră dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că textul de lege ce formează obiectul acesteia descrie una dintre situațiile în care străinului i se poate acorda accesul la o nouă procedură de azil, anume aceea în care, fie pe parcursul procedurii de soluționare a cererii de azil anterioare, fie ulterior soluționării acesteia, solicitantul invocă elemente noi, despre care susține că nu au putut fi prezentate din motive care nu îi sunt imputabile.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 88 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România, excepție ridicată de Zhang Yi în Dosarul nr. 11.021/4/2009 al Judecătoriei Sectorului 4 București.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 12 aprilie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

Curtea constată că prevederile legale criticate oferă suficiente repere și elemente pentru ca persoana căreia acestea i se adresează să înțeleagă condițiile pe care trebuie să le îndeplinească pentru a i se recunoaște dreptul de acces la o nouă procedură de azil. Referitor la respectarea criteriului calității legii în cadrul procesului de legiferare, instanța de contencios constituțional a reținut că însăși Curtea Europeană a Drepturilor Omului a precizat, în jurisprudența sa, că previzibilitatea consecințelor ce decurg dintr-un act normativ determinat nu poate avea o certitudine absolută, întrucât, oricât de dorită ar fi aceasta, ea ar da naștere la o rigiditate excesivă a reglementării (Hotărârea din 20 mai 1999, pronunțată în Cauza *Rekvényi contra Ungariei*).

În cazul de față, sintagma „*motive neimputabile acestuia*”, pe care autorul excepției o critică sub aspectul pretinsei lipse de precizie și claritate, nu este de natură să aducă atingere dreptului la un proces echitabil. Instanța de judecată investită cu soluționarea plângerii formulate împotriva hotărârii de respingere a cererii emise de Oficiul Român pentru Imigrări se va pronunța în cadrul unui proces care satisface toate exigențele impuse de art. 21 alin. (3) din Legea fundamentală și de art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Judecătorul va aprecia dacă elementele noi de care petentul se prevalează în vederea obținerii dreptului de acces la o nouă procedură de azil puteau sau nu să fie prezentate în cadrul procedurii anterioare, stabilind astfel dacă neprezentarea a fost făcută din motive imputabile solicitantului sau din alte motive, în raport de care acestuia nu i se poate reproșa niciun comportament culpabil. Așa fiind, Curtea nu poate reține nici critica referitoare la nesocotirea dreptului la un proces echitabil din perspectiva faptului că s-a conferit puterii administrative — reprezentată de Oficiul Român pentru Imigrări — competența de a decide, pe baza unor criterii aleatorii, cu privire la temeinicia cererii de acordare a accesului la o nouă procedură de azil, hotărârea emisă de această autoritate administrativă fiind supusă cenzurii instanței judecătorești, care va putea înlătura eventualul refuz nejustificat de acordare a accesului la o nouă procedură de azil.

Totodată, Curtea observă că autorul excepției arată elementele de fapt care îi justifică temerea că, odată reîntors în țara de origine, va fi supus unei operații de sterilizare. Acestea nu pot fi, însă, luate în considerare de Curtea Constituțională cu prilejul verificării constituționalității dispozițiilor de lege criticate, ci doar de instanța ordinară, în cadrul controlului judecătoresc al actului contestat.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 484

din 12 aprilie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 26 alin. (1) și alin. (2) pct. 2 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 26 alin. (1) și alin. (2) pct. 2 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România, excepție ridicată de Wang Jian în Dosarul nr. 18.096/4/2009 al Judecătoriei Sectorului 4 București.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită. Se prezintă domnul Ioan Budura, interpretul autorizat de limba chineză.

Magistratul-asistent învederează faptul că partea Oficiului Român pentru Imigrări a depus note scrise prin care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, invocând jurisprudența în materie a Curții Constituționale și arătând că textele de lege criticate sunt suficient de clare și precise.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 11 iunie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 18.096/4/2009, **Judecătoria Sectorului 4 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 26 alin. (1) și alin. (2) pct. 2 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România**, excepție ridicată de Wang Jian într-o cauză având ca obiect soluționarea plângerii formulate de acesta împotriva hotărârii Oficiului Român pentru Imigrări de respingere a cererii de acordare a statutului de refugiat sau a protecției subsidiare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că textele de lege criticate sunt lipsite de precizie și claritate, neîndeplinind criteriul de calitate prevăzut de Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, în sensul dat de practica jurisprudențială a Curții Europene a Drepturilor Omului. Se arată că acestea „nu circumscriu destul de clar și neechivoc situațiile concrete considerate ca fiind tratamente sau pedepse inumane ori degradante” și „permit interpretări eronate cu privire la natura și conținutul pedepselor și tratamentelor inumane ori degradante”.

Judecătoria Sectorului 4 București consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor

două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse la dosar, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 26 alin. (1) și alin. (2) pct. 2 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 428 din 18 mai 2006, cu modificările și completările ulterioare, care au următorul conținut:

— Art. 26 alin. (1) și alin. (2) pct. 2 — „*Protecția subsidiară:*

(1) *Protecția subsidiară se poate acorda cetățeanului străin sau apatridului care nu îndeplinește condițiile pentru recunoașterea statutului de refugiat și cu privire la care există motive temeinice să se creadă că, în cazul returnării în țara de origine, respectiv în țara în care își avea reședința obișnuită, va fi expus unui risc serios, în sensul prevederilor alin. (2), și care nu poate sau, datorită acestui risc, nu dorește protecția acelei țări.*

(2) *Prin risc serios, în sensul alin. (1), se înțelege: [...]*

2. tortură, tratamente sau pedepse inumane ori degradante;”.

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, textele de lege criticate contravin dispozițiilor art. 22 alin. (2) din Constituție și celor ale art. 3 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, ambele referitoare la interzicerea torturii, a pedepselor și a tratamentelor inumane ori degradante.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că s-a mai pronunțat cu privire la dispozițiile de lege ce formează obiectul acesteia, din perspectiva unor critici similare și prin raportare la aceleași prevederi constituționale și convenționale. Astfel, în jurisprudența sa constantă, a reținut că prevederile art. 26 alin. (1) și alin. (2) pct. 2 din Legea nr. 122/2006 reprezintă o concretizare a principiului fundamental referitor la interzicerea torturii și a pedepselor sau tratamentelor inumane ori degradante. Totodată, Curtea a observat, pe de o parte, că acestea oferă suficiente repere și elemente pentru ca persoana căreia acestea i se adresează să înțeleagă condițiile în funcție de care i se poate acorda forma solicitată de protecție, iar, pe de altă parte, că determinarea circumstanțelor specifice fiecărei situații în parte, a riscurilor la care ar fi expusă o persoană în cazul returnării sale în țara de origine, precum și aplicarea sau interpretarea textului de lege criticat sunt aspecte ce excedează obiectului controlului de constituționalitate, acestea fiind atribute ale organelor administrative competente în această materie sau, după caz, ale instanței de judecată. În acest sens sunt, de exemplu, Decizia nr. 1.178 din 30 septembrie 2010, publicată în

Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 745 din 8 noiembrie 2010, sau Decizia nr. 1.504 din 18 noiembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 61 din 25 ianuarie 2011.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea acestei jurisprudențe, considerentele și soluțiile deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 26 alin. (1) și alin. (2) pct. 2 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România, excepție ridicată de Wang Jian în Dosarul nr. 18.096/4/2009 al Judecătorei Sectorului 4 București.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 12 aprilie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL SĂNĂȚĂII

ORDIN

pentru modificarea și completarea Ordinului ministrului sănătății nr. 1.009/2010 privind acreditarea unităților sanitare care pot efectua activități de bănci de țesuturi și/sau celule umane, respectiv de utilizator de țesuturi și/sau celule umane în scop terapeutic

Văzând Adresa nr. 367 din 26 mai 2011 a Agenției Naționale de Transplant și Referatul de aprobare al Direcției asistență medicală nr. Cs.A. 6.853 din 14 iunie 2011,

având în vedere prevederile art. 3 lit. e) și f) din Ordonanța Guvernului nr. 79/2004 pentru înființarea Agenției Naționale de Transplant, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 588/2004, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 160 alin. (1) și (2) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 7 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 144/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Sănătății, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul sănătății emite următorul ordin:

Art. I. — Ordinul ministrului sănătății nr. 1.009/2010 privind acreditarea unităților sanitare care pot efectua activități de bănci de țesuturi și/sau celule umane, respectiv de utilizator de țesuturi și/sau celule umane în scop terapeutic, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 479 din 13 iulie 2010, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. **Titlul se modifică și va avea următorul cuprins:**

„ORDIN

privind acreditarea unităților sanitare care pot efectua activități de bănci de țesuturi și/sau celule umane, de utilizator de țesuturi și/sau celule umane, respectiv de transplant de țesuturi și celule de origine umană în scop terapeutic”

2. **La articolul 1, după punctul 30 se introduc două noi puncte, punctele 31 și 32, cu următorul cuprins:**

„31. Societatea Comercială «Babe» — S.R.L. — Departamentul de fertilizare in vitro;

32. Societatea Comercială «Lid Medlife» — S.R.L. — Departamentul de fertilizare in vitro.”

3. **După articolul 21 se introduce un nou articol, articolul 22, cu următorul cuprins:**

„Art. 22. — Se acreditează pentru activitatea de transplant de țesuturi și celule reproductive următoarele unități sanitare:

1. Spitalul Clinic de Obstetrică și Ginecologie «Prof. Dr. Panait Sârbu» București — Laboratorul de reproducere umană asistată;

2. Societatea Comercială HIT-MED — S.R.L. — Centrul medical HIT-MED;
3. Societatea Comercială Centrul Medical «Med New Life» — S.R.L. — Departamentul de fertilizare in vitro;
4. Spitalul Clinic Județean de Urgență Cluj — Secția clinică de obstetrică-ginecologie I — Centrul de asistență a reproducerii;
5. Societatea Comercială «Clinica Polisano» — S.R.L. Sibiu;
6. Hyperclinica Med Life București — Departamentul de medicină materno-fetală;
7. Societatea Comercială Clinica Medicală «Gynera» — S.R.L. București;
8. Societatea Comercială «Dacia International Medical» — S.R.L. — Departamentul de medicină materno-fetală;
9. Societatea Comercială «Vivamed» — S.R.L. Brașov;
10. Societatea Comercială «Biogenesis» — S.R.L. București;
11. Clinica Genesys — S.R.L. București;
12. Genesys Fertility Center București;
13. Societatea Comercială «Iscare International» — S.R.L. Iași;
14. Societatea Comercială «New Life BM» — S.R.L. Iași;
15. Societatea Comercială «Biogenis» — S.R.L. București;
16. Societatea Comercială «Grand Tehno-Medical SAJ» — S.R.L. București;
17. Societatea Comercială «Gynatal» — S.R.L. Timișoara;
18. Societatea Comercială «Athena Hospital» — S.R.L. — Departamentul de fertilizare in vitro;
19. Societatea Comercială «Euromaterna» — S.A. — Departamentul de fertilizare in vitro;

20. Promed System — S.R.L. — Departamentul de fertilizare in vitro;
21. Societatea Comercială GENERIS MED — S.R.L. — Departamentul de fertilizare in vitro;
22. Societatea Comercială «Babe» — S.R.L. — Departamentul de fertilizare in vitro;
23. Societatea Comercială «Lid Medlife» — S.R.L. — Departamentul de fertilizare in vitro.”

4. La articolul 3, după alineatul (2²) se introduce un nou alineat, alineatul (2³), cu următorul cuprins:

„(2³) Acreditarea unităților sanitare prevăzute la art. 1 pct. 31 și 32 și art. 2² este valabilă maximum 2 ani de la data intrării în vigoare a prezentului ordin.”

5. La articolul 3, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) Valabilitatea acreditării încetează înainte de termenul prevăzut la alin. (1), (2), (2¹), (2²) și (2³) dacă, drept urmare a inspecțiilor efectuate de Agenția Națională de Transplant împreună cu autoritatea națională competentă în domeniul securității sanitare a produselor de origine umană pentru utilizare terapeutică, în condițiile legii, se constată că unitatea sanitară respectivă nu respectă dispozițiile legale în vigoare.”

Art. II. — Direcțiile de specialitate din Ministerul Sănătății, direcțiile de sănătate publică, Agenția Națională de Transplant, precum și unitățile sanitare vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. III. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul sănătății,
Cseke Attila

București, 14 iunie 2011.
Nr. 1.029.

MINISTERUL EDUCAȚIEI, CERCETĂRII, TINERETULUI ȘI SPORTULUI

O R D I N

privind constituirea Consiliului Național pentru Finanțarea Învățământului Superior

În baza Hotărârii Guvernului nr. 81/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului, cu modificările și completările ulterioare,
în temeiul art. 217 alin. (1)–(3) din Legea educației naționale nr. 1/2011,

ministrul educației, cercetării, tineretului și sportului emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se constituie Consiliul Național pentru Finanțarea Învățământului Superior (C.N.F.I.S.), cu următoarea componență:

1. Adrian Miroiu — Școala Națională de Studii Politice și Administrative din București, președinte
2. Ioan Abrudan — Universitatea „Transilvania” din Brașov, vicepreședinte
3. Bogdan Murgescu — Universitatea din București, vicepreședinte
4. Levente Salat — Universitatea „Babeș-Bolyai” din Cluj-Napoca
5. Alexandru Irimie — Universitatea de Medicină și Farmacie „Iuliu Hațieganu” din Cluj-Napoca

6. Corneliu Davidescu — Universitatea „Politehnică” din Timișoara
7. Petru Lucaci — Universitatea Națională de Arte din București
8. Liviu Ornea — Universitatea din București
9. Adrian Lungu — Universitatea „Dunărea de Jos” din Galați
10. Mihai Coloja — Universitatea Petrol-Gaze din Ploiești
11. Marilen Pirtea — Universitatea de Vest din Timișoara
12. Mihai Gîrțu — Universitatea „Ovidius” din Constanța
13. Gáspárik Attila — Universitatea de Arte din Târgu Mureș
14. Vasile Vîntu — Universitatea de Științe Agricole și Medicină Veterinară „Ion Ionescu de la Brad” din Iași
15. Constantin Mitruț — Academia de Studii Economice din București

16. Vasile Cocriș — Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” din Iași
 17. Tiberiu Gabriel Dobrescu — Universitatea „Politehnica” București
 18. Ion Purcaru — Academia de Studii Economice din București
 19. Costel Istrate — Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” din Iași

20. Vasile Miclea — Universitatea de Științe Agricole și Medicină Veterinară din Cluj-Napoca
 21. Mircea Petrina — Universitatea Tehnică din Cluj-Napoca
 Art. 2. — Prevederile prezentului ordin se duc la îndeplinire de către C.N.F.I.S., persoanele prevăzute la art. 1, precum și de către direcțiile de specialitate din cadrul Ministerului Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului.
 Art. 3. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul educației, cercetării, tineretului și sportului,

Daniel Petru Funeriu

București, 6 iunie 2011.

Nr. 4.390.

★

CUANTUMUL TOTAL

al sumelor provenite din finanțările private ale partidelor politice în anul 2010, conform Legii nr. 334/2006 privind finanțarea activității partidelor politice și a campaniilor electorale

Uniunea Națională pentru Progresul României

Completare la cuantumul total al sumelor provenite din finanțările private ale Uniunii Naționale pentru Progresul României în anul 2010, conform Legii nr. 334/2006 privind finanțarea activității partidelor politice și a campaniilor electorale:

1. Cuanumul total al veniturilor din donații confidențiale: 98.463,82 lei.

2. Lista persoanelor fizice care au făcut în anul 2010 donații a căror valoare cumulată depășește 10 salarii minime brute pe țară:

Nr. crt.	Numele și prenumele	CNP	Cetățenia	Felul donației	Valoarea	Data donației
1.	Elisei Ovidiu	1601205040028	română	numerar	10.900,00	2010
2.	Mironescu Adrian	1590425040030	română	numerar	7.640,00	2010
TOTAL:					18.540,00	

★

RECTIFICĂRI

La Ordinul ministrului justiției și libertăților cetățenești nr. 1.236/C/2009 privind redobândirea cetățeniei române de către unele persoane, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 280 din 29 aprilie 2009, se face următoarea rectificare (care nu aparține Redacției „Monitorul Oficial, Partea I”):

— în anexa nr. 1, la poziția 23, în loc de: „23. Cahan Sorel, fiul lui Leizer și Ruhlea, născut la data de 12 iunie 1946 în localitatea Iași, județul Iași, România, cetățean israelian, cu domiciliul actual în Israel, Ierusalim, str. Koboby. (207/2005)” se va citi: „23. Cahan Sorel, fiul lui Leizer și Ruhlea, născut la data de 12 iunie 1946 în localitatea Iași, județul Iași, România, cetățean israelian, cu domiciliul actual în Israel, Kfar Uriya, nr. 207. (207/2005)”.

★

La Ordinul ministrului justiției și libertăților cetățenești nr. 1.409/C/2009 privind redobândirea cetățeniei române de către unele persoane, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 373/2009, se face următoarea rectificare (care nu aparține Redacției „Monitorul Oficial, Partea I”):

— în anexa nr. 2, la poziția 18, în loc de: „18. Pomîrleanu Lilia, fiica lui Timofei și Vasilina (fiica lui Guțu Ion, născut la 9.07.1926 în localitatea Abaclia), născută la data de 12 februarie 1976 în localitatea Abaclia, raionul Basarabeasca, Republica Moldova, cetățean moldovean, cu domiciliul actual în Republica Moldova, localitatea Criuleni, str. 31 August nr. 83, ap. 15. (1.038/2006)” se va citi: „18. Pomîrleanu Lilia, fiica lui Timofei și Vasilina (fiica lui Guțu Ion, născut la 9.07.1926 în localitatea Abaclia), născută la data de 12 februarie 1976 în localitatea Abaclia, raionul Basarabeasca, Republica Moldova, cetățean moldovean, cu domiciliul actual în Republica Moldova, localitatea Criuleni, str. 31 August nr. 83, ap. 15. (1.038/2006)”.

★

La Ordinul ministrului justiției și libertăților cetățenești nr. 1.635/C/2009 privind redobândirea cetățeniei române de către unele persoane, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 427/2009, se face următoarea rectificare (care nu aparține Redacției „Monitorul Oficial, Partea I”):

— în anexa nr. 1, la poziția 219, în loc de: „219. Sandu Ruslan, fiul lui Mihailov Mihai și Ludmila (fiica lui Cazicov Boris și Olga, născută la 24.04.1931 în localitatea Bălți), născut la data de 3 septembrie 1974 în localitatea Cernăuți, Ucraina, cetățean moldovean, cu domiciliul actual în Republica Moldova, localitatea Bălți, str. Cornev nr. 15, ap. 13. (2.166/2003)” se va citi: „219. Sandu Ruslan, fiul lui Mihailov Mihail și Liudmila (fiica lui Cazicov Boris și Olga, născută la 24.04.1931 în localitatea Bălți), născut la data de 3 septembrie 1974 în localitatea Cernăuți, Ucraina, cetățean moldovean, cu domiciliul actual în Republica Moldova, localitatea Bălți, str. Cornev nr. 15, ap. 13. (2.166/2003)”.

★

La Ordinul ministrului justiției și libertăților cetățenești nr. 1.825/C/2009 privind redobândirea cetățeniei române de către unele persoane, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 507/2009, se face următoarea rectificare (care nu aparține Redacției „Monitorul Oficial, Partea I”):

— în anexa nr. 1, la poziția 128, în loc de: „128. Făină Irina, fiica lui Olaru Dumitru (fiul lui Ivan, născut la 1.01.1929 în localitatea Bălți) și Olga, născută la data de 25 februarie 1975 în localitatea Bălți, Republica Moldova, cetățean moldovean, cu domiciliul actual în Republica Moldova, localitatea Bălți, str. Krilov nr. 6, ap. 4. (3.708/2008)” se va citi: „128. Făină Irina, fiica lui Olaru Dumitru (fiul lui Ivan, născut la 1.01.1929 în localitatea Bălți) și Tamara, născută la data de 22 februarie 1975 în localitatea Bălți, Republica Moldova, cetățean moldovean, cu domiciliul actual în Republica Moldova, localitatea Bălți, str. Krilov nr. 6, ap. 4. (3.708/2008)”.

★

La Ordinul ministrului justiției și libertăților cetățenești nr. 2.457/C/2009 privind redobândirea cetățeniei române de către unele persoane, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 642 din 30 septembrie 2009, se face următoarea rectificare (care nu aparține Redacției „Monitorul Oficial, Partea I”):

— în anexă, la poziția 47, în loc de: „47. Lehrner Anna, fiica lui Iacob și Klara, născută la data de 22 octombrie 1928 în localitatea Suceava, județul Suceava, România, cetățean israelian, cu domiciliul actual în Israel, Kiriatic Bialic Derech Acco 80. (3.732/2005)” se va citi: „47. Laufer Anna, fiica lui Iacob și Klara, născută la data de 22 octombrie 1928 în localitatea Suceava, județul Suceava, România, cetățean israelian, cu domiciliul actual în Israel, Kiriatic Bialic Derech Acco 80. (3.732/2005)”.

★

La Ordinul ministrului justiției și libertăților cetățenești nr. 3.061/C/2009 privind redobândirea cetățeniei române de către unele persoane, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 786/2009, se face următoarea rectificare (care nu aparține Redacției „Monitorul Oficial, Partea I”):

— în anexa nr. 1, la poziția 38, în loc de: „38. Coval Andrei, fiul lui Vasile și Vasilța, născut la data de 29 mai 1980 în localitatea Cimișlia, Republica Moldova, cetățean moldovean, cu domiciliul actual în Republica Moldova, orașul Cimișlia, str. Ștefan cel Mare nr. 20, ap. 3. (3.868/2004)” se va citi: „38. Coval Andrei, fiul lui Vasile și Vasilța, născut la data de 29 mai 1980 în localitatea Cimișlia, Republica Moldova, cetățean moldovean, cu domiciliul actual în Republica Moldova, orașul Cimișlia, str. Ștefan cel Mare nr. 20, ap. 3. (3.868/2004)”.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

